

NEMZETI ZARÁNDOKLAT FATIMÁBA

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a 2006. esztendőre nemzeti imaévet hirdetett a nemzet lelki megújulásáért. Ennek a nagyon fontos eseménysorozatnak e kiemelkedő mozzanatához is csatlakozott a Szent István Lovagrend delegációja. Erdő Péter bíboros-prímás, esztergom-budapesti érsek Budapesten január 15-én, Árpád-házi Szent Margit ünnepén a margitszigeti szabadtéri oltárnál ünnepi szentmisével nyitotta meg a nemzeti imaévet. A nemzeti imaév kedvező visszhangra talált, hiszen plébániai közösségek, egyházmegyék, családok, lelkiségi mozgalmak is bekapcsolódtak a közös imába határainkon innen és túlról egyaránt.

Az imaév főbb eseményeinek (Esztergom, Máriaapócs, Csíksomlyó, Kalocsa, Mátraverebély-Szentkút, Budapest, Capestrano) csúcspontjaként került sor az október 17-20. között a fatimai nemzeti zarándokútra, arra a helyszínre, ahol 1917 tavaszán az angyal tanította meg a kezdetben félénk kis gyermekeket, később az egész világon imádkozott egyszerű, kedves és sorsdöntő tartalmú könyörgésre:

Istenem, hiszek tebened,
imádlak téged,
remélek tebened és
szeretlek téged.

Bocsánatért esedezem hozzád

mindazokért, akik
nem hisznek benned,
nem imádnak,
nem bíznak benned és
nem szeretnek.

Kedden, 17-én a bíboros- és püspök atyák társaságában érkeztünk repülővel Lisszabonba. Más csoportokat is beleszámítva Portugáliában azokban a napokban körülbelül ezer magyar zarándok tartózkodott, s vett részt Fatimában a nemzeti zarándoklaton. A zarándoklaton részt vett csaknem a teljes Püspöki Konferencia, illetve „a teljes magyar püspöki kar” Erdő Péter bíboros vezetésével. A lisszaboni repülőtéren a püspököket a portugál apostoli nuncius és a nagykövet köszöntötte. Ezután rövid lisszaboni városnézésre indultunk. Megtekintettük a Belém-tornyot, a Felfedezések emlékművét, a Jeromosok kolostorát, a Sé-t, a város XII. sz. katedrálisát, ahol Szent Antalt 1195-ben keresztelték. A portugálok a hazájukban született Páduai Szent Antalt saját szentjüknek tekintik, ezért nevezik őt „lisszaboninak” is. Lisszabon városát elhagyva Fatima felé vettük utunkat, ahol Kondor Lajos atya, a pástorgyermekek boldoggá- s most már szentté avatási perének posztulátora fogadott bennünket. Szállásunk a város szélén álló szemináriumban volt. Ugyanaznap este 6 órakor szentmisén vettünk részt, amelynek főcelebránsa és szónoka Seregély István egri érsek volt. Homíliájában az érsek úr kiemelte, hogy „... csak a családokból épülő társadalom közeledik majd a fatimai Szűzanya által ígért, e földön és odaát győzelmet jelentő élet ünnepéhez”. A vacsora után – ott tartózkodásunk minden estéjén - részt vettünk a fél tízkor kezdődő rózsafüzér imádságon és a gyertyás körmeneten.

Másnap, 18-án a majdnem 2 km hosszú Magyar Kálvária útra indultunk, melyet 1964-ben szenteltek fel, és amely elsősorban az 1956-ban külföldre menekült honfitársaink adományaiból épült fel, de az anyaországok is találtak módot adományok kijuttatására.

A 15. állomás, amelyet 1992. október 13-án, a fatimai jelenések 75. évfordulóján, a magyar nagykövet jelenlétében avattak fel, a lajosmizsei plébánia adományából épült, annak emlékére, hogy Magyarország felszabadult a kommunizmus alól. (A XI. Stációnál a Cruciferi képviselője olvashatta a szöveget.) Itt meg lehet említeni, hogy a magyarok „jelenléte” igen erős Fatimában. Szent István királyunk hatalmas szobra áll a fatimai főtemplomban, a keresztút minden egyes stációja tetején ott van a hármaskör a kettős kereszttel, a hegy tetején a Golgota alatt található a Szent István-kápolna. A keresztút útvonala megegyezik azzal, amelyet a kis pástorok minden nap megtettek, amikor otthonukból, Aljustrelből a juhnyáját legelni vitték Cova da Iriába, ahol a jelenések történtek.

A jelenések során egyre többen kísérték el a gyerekeket, annak reményében, hogy láthatják a Szűzanyát, és csodának is szemtanúi lehetnek, ami 1917. október 13-án (az ún. Nap-csoda) meg is történt. A Magyar Szentek és Boldogok Miséjén közel 20 érsek és püspök, valamint több mint 60 pap koncelebrált Jakubinyi György gyulafehérvári érsekkel együtt, aki Szentbeszéde végén kijelentette: „...a legnagyobb magyar szent a Szűzanya, hiszen Szent István felajánlotta neki Magyarországot, amelynek így ő lett a védőszentje”. A szentmise után az érdeklődőknek lehetőségük nyílt a jelenések helyszínének, valamint Ferenc, Jácinta és Lúcia (a három kis pásztor) szülőházának megtekintésére – ez utóbbiak körülbelül 2 kilométerre fekszenek Fatima központjától, ahol a jelenések történtek. A délután folyamán a fatimai jelenések és az üzenet történetéről láthattunk egy magyar nyelvű filmet Kondor atya kiegészítő ismertetőjével.

Október 19-én, csütörtökön kora reggel a Szeminárium épületének Kápolnájában a Lovagrend jelenlévő lovagjai közösen felolvasva ismételt felajánlották Rendünket a Szent Szűznek:...”Könyörgünk Királynőnk, hogy vezetőink a Szentlélek ajándékai által felvilágosítva megismerjék az Igazságot, taszítsák el a sötétség erőit és tegyenek hitvallást az Isten Fia, Krisztus Urunk, a Nagy Tanács Angyala mellett, hogy fáradozzunk a szegény magyar nemzet javára, az árvák, özvegyek, ártatlanok, rászorulóknak megsegítésére...” Így kapcsolódott a rendi felajánlás

az ezt követő teljes nemzeti felajánláshoz. Délelőtt ünnepélyes szentmise keretében Erdő Péter bíboros, prímás érsek a magyar püspökökkel együtt a Szűzanya által megkívánt formában, úgymond „szabályosan” felajánlotta hazánkat Mária Szepőlötelen Szívének. Az ünnepélyes aktusra a Jelenési Kápolnánál, a fatimai kegyszobor előtt került sor. Erdő Péter homíliájában Szűz Mária és Magyarország kapcsolatáról beszélt, megemlékezve Szent István királyunk ezer évvel ezelőtti országfelajánlásáról. A nemzeti imaév kapcsán Bíboros Úr elmondta, hogy az imaév „felhívás és alkalom arra, hogy Isten színe előtt őszintén és emelkedetten áttekintsük állapotunkat, megújuljunk felelősség-érzetben és a Gondviselés iránti bizalomban”. A homília után került sor az ünnepélyes országfelajánló imádságára, amelybe a püspökök, a papok és a hívek a fatimai Szűzanya szobra előtt térdelve kapcsolódtak be. A felajánlás záró szavai így hangzottak: „Ó, Krisztus Anyja, halld meg kiáltásunk hangját, melyben egész népünk és minden ember szenvedése benne remeg! Nyilvánuljon meg újra a világ történetében az Irgalmas Szeretet hatalma! Állítsa meg a rosszat! Formálja át a lelkiismereteket! A Te Szepőlötelen Szívedben ragyogjon föl mindannyiunk számára a Remény világossága és az Isten szeretetében való jövő bizonyossága! Magyarok Nagyasszonya, hazánk védasszonya, könyörögj nemzetünkért!”

A szentmise után következő ünnepi ebéd során a magyar nagykövet a zarándokok jelenlétében átadta az 1954 óta Fatimában élő Kondor Lajos verbita atyának a Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztjét, amelyet Sólyom László köztársasági elnök a fatimai üzenet világban való terjesztéséért, valamint a magyar–portugál kapcsolatok erősítéséért adományozott a szerzetesnek. A délután folyamán kiránduláson vettünk részt, amelynek úticélja Batalha, Alcobaca és Nazaré volt. A batalhai Santa Maria da Vitória kolostor a XIV-XV. századból származik, és a portugál építészeti emlékek egyik gyöngyszeme, amely a Világörökség része csakúgy, mint az alcobaçai ciszterci kolostor, amelyet Alfonz Henrik, az első portugál király alapított annak emlékére, hogy Santarém városát visszafoglalta a móroktól. Az Atlanti-óceán partján fekvő Nazaré nem messze fekszik az előbb említett két várostól. A halászfalu egy Madonna-szoborról kapta nevét, amelyet a hagyomány szerint a szentföldi Názáretből hozott ide egy szerzetes.

Pénteken reggel, október 20-án a három zarándokbusz elindult Portóba, ahol a város katedrálisában került sor a zarándoklatot lezáró szentmisére. A főcelebráns ezúttal Márfi Gyula veszprémi érsek volt, aki Homíliájának befejezése előtt a következőket mondta: „...magyar hazánk jelenlegi súlyos helyzetét látva is számítsunk Nagyasszonyunknak, a Fatimai Szűznek közbenjárására, s képesek legyünk reménykedni Magyarország feltámadásában”. A szentmise a Te Deum

elénekklésével ért véget. Repülőgépünk a portói reptérről emelkedett fel és érkezett meg az esti órákba Fehérvár 2A.-ra.

Ki gondolt volna arra annak idején, hogy a tengeri világ keménységén edzett, és földjüket csak verejtékes munkával termésre bíró portugálok földjén hirdesse meg a boldogságos Szűzanya – soli Deo gloria – az emberiséget megmentő lelkipásztori és a világot evangelizáló programját, figyelmeztetve a kommunista eszmék és egy még borzalmasabb II. világháború veszélyeire. Fatima a III évezredben már a történelem egyház- és világpolitikai eseménye. Ezért mi is bizton reménykedhetünk!

Auxilium Christianorum, ora pro nobis!

Budapest, 2007. január 10.

Novák György CSR és Ferencz Csaba CSR